

Llarga vida a Samaranch

Fa pocs dies, en una visita a Barcelona, el secretari d'Estat per a l'Esport, Jaime Lissavetzky, va voler treure ferro a la derrota de Fresno i va oferir diàleg, imagino que basant-se en la fórmula d'organitzar un torneig interautonòmic que, a més, tindria l'avantatge de ser fàcilment patrocinable per qualsevol marca de cafè.

Però no em va interessar tant Lissavetzky com una figura fugissera que l'acompanyava pels passadissos, un home vell que xiuxiuejava coses al secretari d'Estat tot amagant-se de les càmeres. Era Juan Antonio Samaranch, una personalitat emblemàtica de la dictadura franquista a Barcelona, un jerarca que va anar guanyant protagonisme a la crònica política i mundana de la ciutat des que va ser nomenat —quina casualitat!— primer president de la Federació Espanyola de Patinatge el 30 de juny del 1954.

Ja sé que tothom ho sap, però vull recordar que Samaranch va ocupar les màximes responsabilitats del partit únic feixista a Catalunya. I segurament per això es va entendre tan bé amb la gerontocràcia soviètica, que feia anys que nedava en un mar de corrupteles que no devia estranyar gaire al falangista Samaranch. De fet, aquest home va marxar de l'URSS per dedicar-se a gestionar el Comitè Olímpic Internacional amb els criteris que havia après als despatxos de Barcelona, Madrid i Moscou. Samaranch, a més, deixa en herència una reforma de la Carta Olímpica pensada expressament per impedir que Catalunya pugui participar en la majoria de les competicions internacionals. Li desitjo una llarga vida a Juan Antonio Samaranch. Prou llarga perquè li arribi la condemna que mereix, ni que sigui moral.

Salvador Cot

La crònica

L'estat jutja l'Exèrcit del Fènix i la UE condemna l'estat espanyol

Dijous, 9 de desembre

L'Audiència, contra un jove de catorze anys. L'Audiència espanyola cita a declarar un jove de catorze anys de Lloret de Mar (Selva) el proper 15 de desembre. L'alta instància judicial espanyola considera que el jove és el major enemic públic de l'antiterrorisme espanyol, tan sols per haver enviat correus electrònics a empreses en què reclamava que etiquetessin els seus productes en català signant en nom d'Exèrcit del Fènix, un nom extret del darrer llibre protagonitzat per Harry Potter. Faria riure si no fos pel que significa aquest assetjament en un noi tan jove, a qui la Guàrdia Civil ha registrat sense contemplacions i ha pres els dos ordinadors que tenia. Sembla que el cos militar i el tribunal espanyol no tenen més preocupacions que aquest lloretenc. No cal ser gaire espavilat per tenir clar que darrere d'aquest episodi no hi ha un error; si fos així, ja s'hagués resolt ràpidament. I queda clar que no és la millor propaganda per al suposat tarannà nou que presideix Espanya.

ERC, un no a Espanya. Tal com va avançar fa unes setmanes el diari digital *Tribuna Catalana* i més tard va ampliar el diari *La Vanguardia*, diversos dirigents d'ERC plantegen una revisió de la posició de rebuig absolut en el referèndum del tractat constitucional europeu que s'ha de fer el 20 de febrer de l'any vinent. El portaveu de l'Entesa al Senat, el republicà Carles Bonet, lidera el plantejament, i fins va més enllà i es declara obertament partidari del sí. Segurament no s'hi acabarà votant a favor, però sí que se suavitzarà el posicionament. El mateix dijous, el president del partit, Josep-Lluís Carod-Rovira, declara públicament que ERC es manté en el no, però justificant-ho per l'actitud que ha tingut el Govern de Zapatero a la UE respecte a les demandes que li feren des d'ERC. És a dir, bàsicament, pel posicionament sobre l'oficialitat del català reconeguda

al tractat constitucional i la presència als consells europeus. Entre els arguments dels partidaris de reenfocar el no rotund hi ha la idea que ERC ha de pensar més en clau estatal que regional. Consideren que només amb la llengua ja n'hi ha prou per justificar el no, no solament perquè és el que més es va demanar a Zapatero, sinó també perquè no ser discriminat per raó de llengua és un dret fonamental dels ciutadans europeus al tractat constitucional. També addueixen que no hi ha cap partit homologable al que vol ser ERC a la UE que voti no. Pel que fa a les nacions sense estat, cal dir que els nacionalistes gal·lesos votaran sí, però els nacionalistes escocesos votaran no perquè el seu estat perd el dret de veto sobre qüestions pesqueres.

Condemna pel parany. El Tribunal de Justícia de la UE ha condemnat l'estat espanyol per permetre que al País Valencià encara es practique el parany, un mètode de caça que consisteix a envascar falses branques d'arbres amb una substància apegalosa, on queden enganxats tords i tota mena d'ocells, protegits o no, ja que "es basa en un mètode de captura no selectiu". Josep-Lluís Ramos, advocat de l'Institut de Defensa d'Ecologistes en Acció, demana a la Generalitat Valenciana que deixi estar el recurs que en el seu moment va interposar contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia que va anul·lar el decret del Consell que regulava (i, per tant, permetia) aquesta pràctica. L'Associació de Paranyers de València, Catalunya i Aragó insisteix a afirmar, però, que aquesta pràctica no és massiva, ja que els caçadors deixen lliures els ocells no perseguits. Estrasburg no ho ha estimat igual.

L'OCB presenta la Nit de la Cultura'04. El president de l'Obra Cultural Balear, Sebastià Frau, presentà la Nit de la Cultura 2004 (que serà aquest dia 18 a Alcúdia, Mallorca) durant la qual es lliuraran els Premis 31 de Desembre. L'acte, a més de festiu, servirà, segons

A dalt, el mètode de caça del parany, que ha estat condemnat pel Tribunal de Justícia europeu perquè no selecciona les preses. A baix, Josep-Lluís Carod-Rovira, que afirma que ERC, per les darreres actituds del Govern estatal, es mantindrà en el no en el referèndum a la Constitució europea tot i les diferents posicions que hi ha dins del partit.

Frau, per reafirmar la unitat del català "en uns moments en què a certs àmbits es qüestiona". El president de l'OCB aprofità, així mateix, per criticar novament l'actitud del Govern balear "per no treballar en favor del català" a Balears.

Divendres, 10 de desembre

Carreteres: si no vols brou, tassa i mitja. El Govern balear ignora completament el que faci el socialista de Madrid. O així ho vol demostrar. Fa dues setmanes, el gabinet del PSOE anunciava que no pagaria el conveni de carreteres i, a través del PSOE balear, exigia al Govern balear que "negociés" l'aplicació pràctica del conveni dins d'un futur pla general d'inversions en infraestructures a tot l'estat. Però això, per al Govern de Jaume Matas, seria tant com interrompre el ritme de construcció de carreteres i autopistes. La resposta ha estat ràpida: la setmana passada el Govern balear inaugurava la darrera obra, la variant d'una impor-

tant carretera propera a Palma, que costarà 10,2 milions d'euros, esperant que la pagui Madrid.

Tota la setmana

Sense cartera, amb barra. "La filologia no és la qüestió", ha recordat amb tota naturalitat aquesta setmana l'actual portaveu del Consell i conseller sense cartera. Esteban González Pons no s'ha estat de continuar escalfant l'ambient amb declaracions sobre la llengua, bo i mostrant els principis fonamentals que guien els actuals inquilins de la Generalitat Valenciana: des de deixar anar la possibilitat de celebrar un referèndum sobre el nom o l'abast territorial de la llengua fins a la perla de la setmana, quan va ser capaç de declarar que "fer prevaler la ciència sobre la democràcia és un camí molt perillós". Dies després, el portaveu del PSPV a les Corts, Andrés Perelló, contextualitzava l'afirmació: "Hitler ja es va valer d'expressions similars."

Ruleta russa de ZP

A què juga ZP? Té ministres inútils (la d'Habitatge), superflus (la de Cultura), desastrosos (el d'Exteriors), i fins i tot representatius de l'Espanya carrinclona (el de Defensa). No obstant això, al president no sembla importar-li. És com si deixàs que aquests ministres es cremassin i ell intentàs aguantar la seva imatge i pes social sobre la ideologia esquerrana que impulsa políticament la vicepresidenta De la Vega i el cap parlamentari Rubalcaba, amb iniciatives com el divorci, noces d'homosexuals, etc.; sempre guardant-se el flanc econòmic amb la seriositat de Pedro o Pere Solbes. Quant al debat sobre l'estructuració territorial-institucional, juga un joc semblant. D'una banda, dóna ales al nacionalisme i al vessant pintoresc del seu partit (Maragall) perquè apuntin verbalment el més alt possible en les futures reformes estatutàries i constitucionals, per poder cercar així la furibunda reacció contrària del PP, alhora que, d'altra banda, el Govern es pretén erigir en una mena de centre compensador entre uns i altres. L'estratègia és clara: dissimular l'evident mancança de recursos de gestió en tot el que és benestar tangible pel comú del ciutadans i la nul·la voluntat de canvi estructural, a base d'ideologia socialment minoritària i molta imatge personal de bons desitjos i bones paraules.

Perillosa estratègia, però. L'enquesta de la revista *Temas* (d'Alfonso Guerra, o sigui, del PSOE) apunta una baixada en intenció de vot del PSOE de 2 punts, a causa del desencís del jovent i els treballadors. I això que es va fer al setembre, quan encara no era tan evident que l'executiu apostava tant sobre tan poc, i que faria tan poc de tant com va dir. Joc arriscat, la ruleta russa de ZP.

Miquel Payeras

NOM SECCIO

